

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 12.07. 2021 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. odmówił ubezpieczonej A. U. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. W uzasadnieniu decyzji Zakład wskazał, iż Komisja lekarska orzeczeniem z dnia 30.06.21 2020 roku stwierdziła, że ubezpieczona nie jest niezdolna do pracy, wobec czego nie spełnia określonych w ustawie z 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych przesłanek do dalszej wypłaty renty z tytułu niezdolności do pracy.

(decyzja – k.194 akt ZUS)

W odwołaniu z dnia 10.08.2021 r roku ubezpieczona nie zgodziła się z decyzją. Wniosła o zmianę decyzji i przyznanie prawa do renty w związku ze swoim stanem zdrowia.

(odwołanie - k. 3)

W odpowiedzi na odwołanie pełnomocnik organu rentowego wniósł o jego oddalenie wywodząc jak w uzasadnieniu decyzji.

(odpowiedź na odwołanie – k. 8).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczona A. U. urodziła się w dniu (...).

/okoliczność bezsporna/

Ubezpieczona ma wykształcenie średnie zawodowe/techniczne. Z zawodu jest technikiem ekonomistą. Ostatnio była zatrudniona na stanowisku kasjera – sprzedawcy. P. także na stanowisku zastępcy kierownika sklepu.

(okoliczności bezsporne – wywiady zawodowe w opiniach lekarskich w dokumentacji lekarskiej, świadectwa pracy w aktach ZUS)

Wnioskodawczyni przyznano prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od 25.10.2020 r do 30.04.2021 r

/okoliczność bezsporna, decyzja w aktach ZUS/

W dniu 13.04.2021 r wnioskodawczyni złożyła ponowny wniosek o rentę z tytułu niezdolności do pracy.

/wniosek – k. 185 akt ZUS/

Orzeczeniem z dnia 20.05. 2021 roku Lekarz Orzecznik ZUS stwierdził, że wnioskodawczyni nie jest niezdolna do pracy.

(orzeczenie – k. 187 akt ZUS)

Orzeczeniem z dnia 30.06.2021 r Komisja Lekarska ZUS ustaliła, że ubezpieczona nie jest niezdolna do pracy.

(orzeczenie komisji lekarskiej - k.192 akt ZUS)

U ubezpieczonej z punktu widzenia neurologa rozpoznano zmiany zwyrodnieniowo – dyskopatyczne odcinka szyjnego i lędźwiowo – krzyżowego kręgosłupa bez istotnych deficytów neurologicznych, przebyty zabieg zespołu cieśni nadgarstka. Nie stwierdza się niezdolności do wykonywania pracy zarobkowej. Wnioskodawczyni od wielu lat

odczuwa bóle odcinka szyjnego i lędźwiowo – krzyżowego kręgosłupa. W badaniu neurologicznym nie stwierdza się znacznego naruszenia sprawności organizmu, które powodowałyby długotrwałą niezdolność do pracy zgodnie z poziomem posiadanych kwalifikacji zawodowych. Wymaga okresowo rehabilitacji i w okresach występowania zaostrzeń (...). Wnioskodawczyni ma określony poziom kwalifikacji i nie musi pracować jako sprzedawca, bo poziom kwalifikacji to coś więcej, niż zajmowane stanowisko.

(pisemna opinia biegłego neurologa – k. 21 – 23, opinia uzupełniająca – k. 71)

Z punktu widzenia ortopedy u wnioskodawczyni rozpoznano przebyte (10.2020) leczenie operacyjne zespołu cieśni nadgarstka lewego, wielopoziomową chorobę zwyrodnieniową – dyskopatyczną kręgosłupa szyjnego i lędźwiowo – krzyżowego z okresowym zespołem bólowym, z dobrze zachowaną ruchomością stawów kręgosłupa, przewlekłe zapalenie okołobarkowe z przewagą barku prawego w przebiegu zmian zwyrodnieniowych, bez ograniczenia ruchomości stawów kończyn górnych, zmiany zwyrodnieniowe stawów kolanowych z przewagą rzepkowo – udowych, bez ograniczenia ruchomości. Nie stwierdza się w obrębie kończyn górnych ani dolnych niedowładów, zaników mięśniowych ani osłabienia ich siły mięśniowej. Nie stwierdza się niezdolności do pracy zarobkowej. Stwierdzone schorzenia wymagają unikania nadmiernych przeciążeń oraz systematycznego leczenia ortopedycznego i rehabilitacji, które to postępowanie może być prowadzone w czasie wolnym od pracy, bądź w ramach zasiłku chorobowego. Rozpoznane zmiany chorobowe nie ograniczają u badanej czynności kręgosłupa i innych stawów ani też nie upośledzają mobilności badanej. Stwierdzone zmiany nie naruszają funkcji narządu ruchu w stopniu dającym podstawę do orzekania o długotrwałej niezdolności do pracy. W badaniach RM nie stwierdzono u wnioskodawczyni przepuklin jąder miażdżystych ale zmiany zwyrodnieniowo – dyskopatyczne pod postacią wypuklin. Wnioskodawczyni z III poziomem kompetencji zawodowych jest zdolna do pracy zarobkowej.

/pisemna opinia biegłego ortopedy – k. 42 – 45, opinia uzupełniająca – k.77/

Sąd Okręgowy dokonał następującej oceny dowodów:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o załączone do akt sprawy akta rentowe ubezpieczonej, jej dokumentację medyczną oraz wydane w sprawie opinie biegłego neurologa i ortopedy.

Biegli zapoznali się z przedłożoną w toku postępowania dokumentacją lekarską z przebiegu leczenia ubezpieczonej i na podstawie tej dokumentacji oraz badania bezpośredniego, ocenili i opisali stan jej zdrowia. Opinie biegłych są jasne i obiektywne, opisują stan zdrowia ubezpieczonej w zakresie wynikającym z tezy dowodowej oraz sporządzone zostały zgodnie z wymaganiami fachowości i niezbędną wiedzą w zakresie stanowiącym ich przedmiot.

Biegli wskazali na rozpoznane dolegliwości i ich wpływ na niezdolność do pracy wnioskodawczyni. Nie stwierdzili upośledzenia funkcji organizmu w stopniu uzasadniającym uznanie wnioskodawczyni za częściowo lub całkowicie niezdolną do pracy, odnosząc się jednocześnie do kwalifikacji zawodowych wnioskodawczyni oraz ewentualnych przeciwwskazań do wykonywania pracy.

Mając powyższe na względzie Sąd uznał zatem w pełni wartość dowodową wszystkich opinii biegłych oraz podzielił, jako przekonujące, wnioski wypływające z ich treści. W ocenie Sądu złożone do sprawy opinie nie zawierają istotnych braków, biegli w sposób dostatecznie wyczerpujący określił jednostki chorobowe, które występują u ubezpieczonej i ocenili ich znaczenie dla jej zdolności do pracy, odnosząc swoją ocenę do kwalifikacji zawodowych skarżącej. Według tych opinii stwierdzone u ubezpieczonej zmiany chorobowe, nie powodują chociażby częściowej niezdolności do wykonywania pracy. Wynikające z opinii wnioski są logiczne i prawidłowo uzasadnione. Biegli uzupełniali opinie zgodnie z wnioskiem ubezpieczonej, ustosunkowując się do podniesionych zarzutów co do stanu zdrowia i ostatnio wykonywanej pracy.

Wnioskodawczyni na rozprawie nie zgłosiła kolejnych zarzutów do opinii biegłych i ostatecznie nie zgłosiła wniosków dowodowych.

Fakt, że wydana w sprawie opinia biegłych nie ma treści, odpowiadającej skarżącej, nie może mieć w tym wypadku znaczenia. Odmienne stanowisko oznaczałoby bowiem przyjęcie, że należy przeprowadzić dowód z wszelkich możliwych biegłych, by się upewnić, czy niektórzy z nich nie byłiby takiego zdania, jak strona. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem SN potrzeba powołania innego biegłego powinna wynikać z okoliczności sprawy, a nie z samego niezadowolenia strony z dotychczas złożonej opinii. Niezadowolenie strony z opinii biegłego nie uzasadnia powołania innego biegłego (wyrok SN z dnia 5 czerwca 2002 roku I CR 562/74 LEX nr 7607; wyrok SN z dnia 4 sierpnia 1999 roku I PKN 20/99 OSNP 2000/22/807). W ocenie Sądu złożone opinie biegłych, są w pełni fachowe, odpowiadają zakreślonej tezie dowodowej i nie zawierają żadnych braków, są jednoznaczne, zbieżne i wzajemnie się uzupełniające. Wobec powyższego brak było podstaw do kontynuowania postępowania dowodowego, w tym do przeprowadzenia dowodu z przesłuchania stron, ponieważ Sąd ocenia kwestię niezdolności do pracy w oparciu o wiadomości specjalne zawarte w opiniach wydanych przez biegłych dysponujących wiedzą medyczną co do występujących schorzeń i ich wpływu na zdolność do wykonywania pracy zarobkowej. Powyższy dowód w postępowaniu sądowym jest jedyną drogą pozyskania koniecznych do rozstrzygnięcia wiadomości specjalnych i nie może być zastąpiony inną czynnością dowodową (np. przesłuchaniem świadka lub eksperymentem sądowym bez udziału biegłego, dokumentacją medyczną pochodzącą od lekarzy prowadzących ani też orzeczeniem lekarza orzecznika ZUS lub orzeczeniem komisji lekarskiej ZUS), zaś sąd orzekający nie jest uprawniony do samodzielnego (bez oparcia się na opinii właściwych biegłych) ustalania okoliczności, dla których wyjaśnienia wymagane jest posiadanie wiadomości specjalnych (do których należy w szczególności wiedza z zakresu medycyny)/tak wyrok SA w Poznaniu z dnia 25 stycznia 2017 r. ,III AUa 552/16 LEX nr 2265713/.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

W świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego odwołanie ubezpieczonej nie jest zasadne i podlega oddaleniu.

Stosownie do art.57 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku (Dz.U.2021.291 t.j.) o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełni łącznie następujące warunki:

- a) jest niezdolny do pracy całkowicie lub częściowo,
- b) ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy
- c) niezdolność do pracy powstała w okresach wskazanych w pkt 3 art. 57

ww. ustawy, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Przedmiotem sporu w niniejszej sprawie była okoliczność, czy ubezpieczona jest niezdolna do pracy.

Zgodnie z treścią przepisu art. 12 przywołanej już ustawy niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy. Częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Niezdolność do pracy orzeka się na okres nie dłuższy niż 5 lat, natomiast jeżeli według wiedzy medycznej nie ma rokowań odzyskania zdolności do pracy przed upływem 5. lat, niezdolność do pracy orzeka się na okres dłuższy niż lat 5 (art. 13 ust. 2 i 3 ustawy).

Podnieść należy, że poziom posiadanych kwalifikacji, wyznacza zakres pracy, do której można odnosić ocenę zdolności do pracy w rozumieniu art. 12 i 13 ustawy. Inaczej mówiąc, ochrona ubezpieczeniowa służy temu kto utracił zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji, choćby w stopniu częściowej niezdolności do pracy. Należy zatem przy ocenie częściowej niezdolności do pracy, odnosić się do poziomu posiadanych kwalifikacji, przy czym w każdym przypadku należy zważyć posiadane wykształcenie oraz charakter dotychczasowego zatrudnienia ubezpieczonego i okres tego zatrudnienia. Nie sposób bowiem dokonać oceny posiadanych kwalifikacji, odnosząc się

w sposób alternatywny z jednej strony do posiadanego wykształcenia, a z drugiej, do zatrudnienia wykonywanego przez ubezpieczonego. Aktualny jest również pogląd o konieczności ujmowania łącznie aspektu medycznego i ekonomicznego niezdolności do pracy (wyrok Sądu Najwyższego z 10.06.1999 r., 11 UKN 675/98, OSNAPiUS 2000 nr 16, poz. 624).

W ocenie Sądu ustalenia dokonane w toku postępowania nie uzasadniają zmiany zaskarżonej decyzji i nie stanowią podstawy do przyznania ubezpieczonej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Przeprowadzone postępowanie dowodowe wykazało bowiem, że ubezpieczona nie jest osobą niezdolną do pracy w rozumieniu art. 12 ww. ustawy. Wynika to w sposób jednoznaczny z treści opinii biegłych o specjalizacji lekarskiej odpowiadającej charakterowi schorzeń występujących u wnioskodawczynie. Ubezpieczona może wykonywać pracę zgodną z posiadanymi kwalifikacjami.

Z ustaleń wynika, że u ubezpieczonej z punktu widzenia neurologa rozpoznano zmiany zwyrodnieniowo – dyskopatyczne odcinka szyjnego i lędźwiowo – krzyżowego kręgosłupa bez istotnych deficytów neurologicznych, przebyty zabieg zespołu cieśni nadgarstka. Nie stwierdza się niezdolności do wykonywania pracy zarobkowej. Wnioskodawczynie od wielu lat odczuwa bóle odcinka szyjnego i lędźwiowo – krzyżowego kręgosłupa. W badaniu neurologicznym nie stwierdza się jednak znacznego naruszenia sprawności organizmu, które powodowałyby długotrwałą niezdolność do pracy zgodnie z poziomem posiadanych kwalifikacji zawodowych. Wymaga okresowo rehabilitacji i w okresach występowania zaostrzeń (...). Wnioskodawczynie ma określony poziom kwalifikacji i nie musi pracować jako sprzedawca, bo poziom kwalifikacji to coś więcej, niż zajmowane stanowisko.

Z punktu widzenia ortopedy u wnioskodawczynie rozpoznano przebyte (10.2020) leczenie operacyjne zespołu cieśni nadgarstka lewego, wielopoziomową chorobę zwyrodnieniową – dyskopatyczną kręgosłupa szyjnego i lędźwiowo – krzyżowego z okresowym zespołem bólowym, ale z dobrze zachowaną ruchomością stawów kręgosłupa, przewlekłe zapalenie okołobarkowe z przewagą barku prawego w przebiegu zmian zwyrodnieniowych, ale bez ograniczenia ruchomości stawów kończyn górnych, zmiany zwyrodnieniowe stawów kolanowych z przewagą rzepkowo – udowych, ale bez ograniczenia ruchomości. Nie stwierdza się w obrębie kończyn górnych ani dolnych niedowładów, zaników mięśniowych ani osłabienia ich siły mięśniowej. Nie stwierdza się więc niezdolności do pracy zarobkowej. Stwierdzone schorzenia wymagają unikania nadmiernych przeciążeń oraz systematycznego leczenia ortopedycznego i rehabilitacji, które to postępowanie może być jednak prowadzone w czasie wolnym od pracy, bądź w ramach zasiłku chorobowego. Rozpoznane zmiany chorobowe nie ograniczają u badanej czynności kręgosłupa i innych stawów ani też nie upośledzają mobilności badanej. Stwierdzone zmiany nie naruszają funkcji narządu ruchu w stopniu dającym podstawę do orzekania o długotrwałej niezdolności do pracy. W badaniach RM nie stwierdzono u wnioskodawczynie przepuklin jąder miażdżystych ale zmiany zwyrodnieniowo – dyskopatyczne pod postacią wypuklin. Wnioskodawczynie z III poziomem kompetencji zawodowych jest zdolna do pracy zarobkowej.

W konsekwencji, wobec stwierdzenia, iż ubezpieczona nie spełnia ww. koniecznej przesłanki warunkującej, w myśl przepisu art. 57 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, przyznanie uprawnienia do świadczenia rentowego z tytułu niezdolności do pracy, zaskarżoną decyzję organu rentowego uznać należy za prawidłową.

Na marginesie Sąd Okręgowy wskazuje, że w sprawie z zakresu ubezpieczeń społecznych, dotyczącej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, nie chodzi o skutki jakie mogą powstać ubezpieczonej w przyszłości z uwagi na istniejące schorzenia, ale o stan jego zdrowia z chwili wydania decyzji przez organ rentowy. Sąd w niniejszym postępowaniu nie ocenia ryzyka wystąpienia określonych zaburzeń organizmu ubezpieczonego w przyszłości. Z opinii wydanych w sprawie przez biegłych wynika bezsprzecznie, że wszystkie zdiagnozowane u ubezpieczonej schorzenia w stadium zawansowania na dzień wydania decyzji nie stanowią przeszkody do wykonywania przez ubezpieczonej pracy zgodnie z posiadanymi przez nią kwalifikacjami. Wobec treści wyżej wskazanych opinii Sąd nie znalazł okoliczności uzasadniających zmianę zaskarżonej decyzji ZUS i przyznanie wnioskodawczynie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. W przypadku nasilenia się zaburzeń organizmu ubezpieczonej ma ona prawo złożenia ponownego wniosku o rentę.

Okoliczność, iż wcześniej ubezpieczona pobierała rentę nie ma wpływu na treść rozstrzygnięcia z uwagi na aktualny na dzień decyzji stan zdrowia wnioskodawcy.

Podkreślić należy, iż złe samopoczucie wnioskodawcy i jej subiektywne odczucia dotyczące stanu zdrowia nie mogą stanowić podstawy do orzeczenia o jej niezdolności do pracy. W wyroku z dnia 20.05.2013 roku SN w sprawie o sygn.. akt I UK 650/12 (Lex 1341963) wskazał, iż podstawą do przyznania świadczenia jest przygotowana przez biegłych ocena stanu zdrowia osoby ubiegającej się o nie. Nie są brane pod uwagę subiektywne odczucia zainteresowanego. Pogląd ten w pełni podziela Sąd orzekający. W tym miejscu należy również zwrócić uwagę, iż stan zdrowia wnioskodawcy niewątpliwie uzasadnia konieczność leczenia czy okresowej kontroli lekarskiej. Niezdolności do pracy pojawiające się okresowo np. w wyniku wystąpienia zaostrzenia dolegliwości uzasadniają podjęcie leczenia, ale wnioskodawcy może to czynić w ramach udzielanych zwolnień lekarskich. Samo tylko istnienie schorzeń powodujących konieczność pozostawania w stałym leczeniu nie stanowi samodzielnej przyczyny uznania częściowej lub całkowitej niezdolności do pracy, chociaż w pewnych okresach wymaga czasowych zwolnień lekarskich. Upośledzenie organizmu nie jest wystarczającą przesłanką przyznania renty, w sytuacji, gdy mimo tego upośledzenia możliwe jest podjęcie dotychczasowej pracy i systematyczne leczenie schorzenia. (vide wyrok SA w Krakowie z dnia 5.03.2013 roku w sprawie III AUa 1208/12 Lex 1294800, postanowienie SN z dnia 11.06.2013 r w sprawie II UK 65/13 Lex nr 1363198).

Nadto brak możliwości wykonywania pracy dotychczasowej nie jest przy tym wystarczający do stwierdzenia częściowej niezdolności do pracy w sytuacji, gdy jest możliwe podjęcie innej pracy w swoim zawodzie, bez przekwalifikowania lub przy pozytywnym rokowaniu co do możliwości przekwalifikowania zawodowego. Inaczej mówiąc, niezdolność do wykonywania pracy dotychczasowej jest warunkiem koniecznym ustalenia prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, ale nie jest warunkiem wystarczającym, jeżeli wiek, poziom wykształcenia i predyspozycje psychofizyczne usprawiedliwiają rokowanie, że mimo upośledzenia organizmu możliwe jest podjęcie innej pracy w tym samym zawodzie albo po przekwalifikowaniu zawodowym./tak Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 sierpnia 2016 r. III UK 195/15).

W tym miejscu wskazać należy, że na stanowisko Sądu co do oceny poprawności i wiarygodności opinii biegłych, pozostaje bez wpływu treść orzeczenia o stopniu niepełnosprawności wnioskodawcy. Nie ulega bowiem wątpliwości, że orzeczenie powyższe wskazuje jedynie na określony stan zdrowia wnioskodawcy, nie zaś na jej wpływ na zdolność do pracy zarobkowej.

Pojęcie niepełnosprawności na gruncie ustawy z 27.08.1997 r. (Dz.U 2016 poz 2046) o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych nie pokrywa się z pojęciem niezdolności do pracy w rozumieniu ustawy emerytalnej. W wyroku z dnia 20 sierpnia 2003 r. (II UK 386/02 OSNP 2004/12/213), Sąd Najwyższy odnosząc się do obu pojęć wskazał, iż na gruncie obowiązującego prawa nie ma podstaw do ich utożsamiania. Różnice występują zarówno w płaszczyźnie definicyjnej (pojęcie niezdolności do pracy, zawarte w ustawie o emeryturach i rentach z FUS jest inne niż pojęcie niepełnosprawności, zawarte w ustawie o rehabilitacji zawodowej i społecznej osób niepełnosprawnych), jak i w zakresie orzekania o każdym z tych stanów. Są one też przesłanką do przyznania innego rodzaju świadczeń (uprawnień). Niepełnosprawność sama przez się nie zawsze uniemożliwia świadczenie pracy. Bezpodstawne jest stanowisko jakoby podobne były przesłanki z jednej strony orzekania o niepełnosprawności, a z drugiej strony ustalania niezdolności do pracy jako jednego z warunków świadczeń rentowych z prawa ubezpieczenia społecznego. Niepełnosprawność jako przesłanka materialnoprawnych i proceduralnych mechanizmów rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz szczególnej ochrony zatrudnienia, stanowi odrębny przedmiot regulacji w obrębie prawa socjalnego (por. z 27 sierpnia 1997 r.). Odrębności tej nie usuwają, wynikające z art. 5 ustawy z 27 sierpnia 1997 r., normatywne ustalenia skutków w zakresie rehabilitacji w odniesieniu do orzeczeń lekarza orzecznika ZUS o całkowitej lub częściowej niezdolności do pracy. Z tego powodu osoby, w stosunku do których wydane zostały orzeczenia o niezdolności do pracy są traktowane na równi z osobami uzyskującymi specjalną ochronę prawa socjalnego z zakresu rehabilitacji i zatrudnienia w szczególnych warunkach. Nie ma natomiast podstawy prawnej stanowisko jakoby ustalenie warunków do świadczeń rehabilitacyjnych i szczególnego zatrudnienia powodowało równocześnie

konsekwencje prawne w zakresie świadczeń przewidzianych ustawą emerytalno-rentową. /Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 grudnia 2004 r. II UK 68/04 LEX nr 979180/ Osoba, która ze względów dotyczących rehabilitacji uzyskała minimum orzeczenie o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności nie staje się tylko z mocy tego orzeczenia osobą niezdolną do pracy, z pominięciem warunków niezdolności do pracy określonych w ustawie z 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. /Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 lutego 2010 r. III UK 60/09 LEX nr 585847/ Tym samym i ta okoliczność pozostaje bez wpływu na wynik rozstrzygnięcia.

Mając powyższe na uwadze Sąd, na mocy art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., oddalił odwołanie uznając je za niezasadne.